

SVOBODNA SLOVENIJA

ANO XXXIV (28)
Štev. (No.) 8

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES
20. februarja 1975

Oborožen boj – neizogibna stvarnost

V nedeljo 9. februarja je argentinska zvezna vlada, prvič odkar je maja 1973 zasedla oblast, vpoklicala oborožene sile, da se pridružijo policijskim oddelkom v boju proti gverili. To je storila v trenutku, ko je bilo razbitih večina gverilskih gnezd po argentinskih mestih in so levičarski prevratni elementi le s težavo za silo povezovali niti svojih raztrganih mrež.

A vpoklic se je dogodil na drugem prizorišču. Vojaški oddelki (in v zadnjih dneh tudi oddelki žandarmerije), so bili poslani v hribovite in gozdne predele province Tucumán, kjer je po dolgih letih v novi moči vzplamtelo „žarišče“ in z njim podeželska gverila. Dejstvo, da so prevratni elementi kontrolirali velik del malo obljudenega ozemlja, in da so se počasi bližali večjim naselbinam, ni presenetilo vojaških opazovalcev, ki od vseh početkov preučujejo pota in smeri gverilske strategije. Pravilno so precenili dejstvo tega „svobodnega ozemlja“, kjer je bila krajevna policija brez moči, in proti kateremu je bila možna le širša ofenziva oboroženih sil. Ta ofenziva traja že skoro dva tedna. Zajetih je bilo precej prevratnih elementov. Tudi je prišlo do spopadov in smrtnih žrtve so bile na obeh straneh.

Spričo tega si nevedč opazovalec presenečen stavi vprašanje, če se ni morda vrnila doba v kateri je bila deželska gverila smatrana kot edina možnost za nasilno zasedbo oblasti, tako s praktičnih, kot iz ideološko-teoričnih vidikov. Vrnimo se za trenutek v tisto dobo, ki se je začela v letu 1959, ko je Fidel Castro zmagovito vkorakal v Havano. Njegov uspeh je bil kažipot, in njegova strategija „žarišča“ vzorec po katerem so se ravnale vse prevratne skupine latinske Amerike. To vse deklej, dokler ni njegov tovariš, revolucionar „stotih Vietnamov v latinski Ameriki“ Ernesto „Che“ Guevara padel v Boliviji 8. oktobra 1967. Tedaj je po navdihu vodilnega brazilskega gverilca (Carlos Marighela) in njegovega znanega „Priročnika“ nastopila doba mestne gverile.

Ta nova smer je prišla v modo, čeprav njenih odtokov ni bilo zaznati s kaj močnim odsevom v številnih južnoameriških državah. A dovolj je bilo, da se je pojavila v Brazilju, v Urugvaj (Tupamaros) in v Argentini (praktično vse prevratne skupine, od peronističnih Montoneros do trockističnega ERP-a), ter delno v Čilu, da je po prvih uspehih obveljala kot najboljša, če ne edina pot revolucije. Vendar, čas je tekkel, in kot deželna, tako tudi mestna gverila nikdar ni prešla druge, razvojne faze. Varnostni organi so se kmalu prilagodili novemu načinu bojevanja in uspešno vračali udarce. Prvi uspehi gverile, čeprav za tedanje dobo velikopotezni, so se izkazali bolj propagandni kot učinkoviti. Tudi ljudje so se navadili na te nenehne udarce, a nikdar ni prišlo v vsej tej dobi do tretje faze revolucije, do splošne ljudske vstaje.

Kaj naravno je tedaj, da so tako teoretični revolucije, kot prevratni elementi na terenu obupali nad to novo smerjo. Sam Marighela je tragično končal na ulicah Sao Paula, in brazilska vlada je kmalu razbila ostanke njegove skupine. Urugvajski „Tupamaros“, ki so v začetku izgledali nepremagljivi na svojem terenu, so po ostrem posegu vojske, in potem, ko jim je zmanjkalo politične podpore levičarskih kongresnikov (po razpustu parlamenta in strank), tragično izgubili iz površja. V Čilu se je izkazalo, da ob državnem udaru vsi elementi MIR-a niso mogli prenesti napada vojaških oddelkov, čeprav so bili temeljito pripravljene in so imeli na razpolago dovolj orožja. V Argentini pa je vsled ideoloških nasprotij in vsled ostrega policijskega nastopa prišlo med gverilskimi skupinami do velike krize. Prišel je torej čas, da revolucija poišče novo, bolj učinkovito pot. In do tega je že prišlo.

Ta „nova pot“ sicer ni nič original-

KOMUNISTIČNE TEŽAVE JUBILEJNEGA LETA

Po vsej Jugoslaviji bodo letos 10. maja slavili tridesetletnico. Česa? V napovedih si niso edini. Nekateri pišejo in govorijo, da bo proslava 30. letnice osvoboditve Jugoslavije in znižanje nad fašizmom. Ti so seveda v zadregi, ker bodo morali skrbno prikrivati resnico. Ne bodo si upali povedati, da je na Titovo prošnjo Stalin poslal sovjetsko vojsko, ki je pripravila pot Titovim partizanom, da so mogli priti v Beograd. Sami so bili nesposobni, da bi kaj takega izvedli. Pravtako bodo zamolčali, da je Titu pomagal na oblast Churchill s pritiskom na kralja, da je priznal dogovor Tito-Šubašić. Erez Sovjetov in Churchill bi se komunisti ne mogli prikopati na oblast. Pravi fašizem je bil res premagana. Toda zmagi nad fašizmom niso prav nič doprinesli Titovi partizani, ker se proti njemu sploh borili niso.

Večina pa trdi, da bo proslava 30. letnice zmage socialistične (pravilno: komunistične) revolucije. Ti so bližje temu, kar bi radi proslavljali. Toda tudi ti bodo imeli težko nalogo. Navidezna zmaga pred 30 leti se je v treh desetletjih spremenila v poraz. Zmaga komunistične revolucije, naj bi bila zmaga marksizma. Ta pa je doživel popoln poraz, ker ni zajel širokih množic katere ga v veliki večini odklanjajo. Danes je v Jugoslaviji še manj prepričanih marksistov, kakor jih je bilo pred 30. leti. Ta doba je namreč dokazala, da je marksizem kljub eksperimentiranju komunističnih vodnikov nesposoben rešiti družbeno vprašanja. To so se prepričali kmetje in delavci, študentje in razumniki. Tudi so spoznali, da pomeni marksizem izvajanje nasilja nad človeškim duhom in kratenje najosnovnejših človeških pravic.

Prividi Sergija Kraigherja

V Sloveniji je predsednik republiškega odbora za proslavo 30. letnice „osvoboditve“ Sergij Kraigher. Ta je na seji odbora za to proslavo 23. januarja t. l. v uvodnih besedah sicer ugotovil, da 30. obletnica osvoboditve „pomeni zmago socialistične revolucije v Jugoslaviji“. Zelo daleč od dejanskega stanja pa so njegova nadaljnja izvajanja, da je zmaga te revolucije „odprla pot delovnim ljudem in delavskemu razredu vseh narodov Jugoslavije“. Skoro cinično so izvedele Kraigherjeve besede, da je samoupravna socialistična demokracija zgrajena na družbeno ekonomskih odnosih socialističnega samoupravljanja, „suverenosti in enakopravnosti narodov in držav, ter socialističnega internacionalizma in humanizma.“

Naravnost predzna je trditev Kraigherja, da so narodi Jugoslavije „suvereni. Kakor se v vseh 30. letih ni posreje republike Jugoslavije tudi suverene“. Resnica je namreč ta, da Kraigher in

na. Njeno bistvo je le istočasen in vzporeden razvoj revolucije na deželi in v mestu. Torej kombinacija in sinkronizacija mestne in deželne gverile, ki bi prisilila varnostne organe, da istočasno posvečajo pažnjo in skušajo zatreti sovražnika na nešteti krajih. Revolucionarna žarišča na deželi naj bi se pojavila istočasno na različnih točkah notranjosti države, medtem ko naj oddelki mestne gverile nastopajo v vseh važnejših mestih. A isto so še pred odločitvijo za to pot imeli v vidiku tudi vojaški teoretični protigverile. Poleg tega pa tudi, iz raznih vzrokov, sinhronizacija prevratnega delovanja ni kaj popolna. In v Tucumani je gverila prav zaradi tega ponovno doživela poraz.

Tucumanski primer, ki še ni zaključen, bo posredoval nove elemente za študijo revolucionarne dejavnosti. Z enkrat je že potrdil teorijo internacionalizacije revolucije. O „nacionalni revoluciji“ je bilo možno govoriti v brazilskem primeru. Prav tako ob peronistični gverili v Argentini, in nekoliko teže v slučaju urugvajskih „Tupamarov“, v Čilu in Boliviji se je izkazalo, da so, vsaj na vodstvu, prevladovali tuji elementi, zlasti kubanski. Prav tako je bilo že nekaj časa v Argentini zasle-

Zveza komunistov ne bi mogli nastopati ob 30. obletnici zmage revolucije, če bi bili narodi Jugoslavije res suvereni in bi sami odločali o svoji usodi. V svobodi bi se narodi kaj hitro otresli diktatorsko komunistične partije in bi res pravično uredili medsebojne odnose. Tega se Kraigher zaveda, zato bi na vsak način rad narodom Jugoslavije, ki so vključeni v partijske okove dopovedal, da so suvereni. Kakor se v vseh 30 letih ni posrečilo partijcem dopovedati narodom, da je komunistična svoboda, ali kakor jo oni imenujejo socialistična svoboda, res svoboda. Narodi dobro vedo, da o kakih njihovi suverenosti pod partijsko diktaturo ni niti sledu.

Milka Planinc in Stane Dolanc sta zaskrbljena

Hrvatska komunistka številka 1, Milka Planinc je v začetku januarja v članku za zagrebški „Vjesnik“ govorila o nalogah Zveze komunistov pri izgradnji temeljnih organizacij združenega dela — TOZD. Med drugim je dejala: „v naših dejanjih in ravnanju je še veliko formalizma, praznega teka, prepiranja in širokega angažiranja ob stranskih, včasih celo napačno zastavljenih vprašanjih... Včasih, v najboljši veri, da dobro delamo, prihajamo na dan z dozevnimi rešitvami, za nekatera velika vprašanja, kjer šele iščemo, oblikujemo konkretne rešitve, ne najdemo pa odgovorov za vse take probleme“. To so porazne ugotovitve ob 30. letnici „zmage revolucije“.

Stane Dolanc pa je 20. januarja povedal na seji centralnega komiteja Zveze komunistov Jugoslavije ob slovesnosti 50. letnice partijskega lista „Komunist“:

„Seveda še mnogo slabosti nismo premostili. Čutiti je še vztrajanje pri starih pojmovanjih in ravnanju. Opaziti je površnost in brezbržno obravnavanje resnih družbenih problemov. Nekateri še abstraktno pojmujejo našo družbeno bazo, ki jo pravzaprav sestavljajo živi, konkretni delovni ljudje, samoupravljavci s svojimi vsakdanjimi skrbmi, problemi... Nekateri še fetišizirajo novinarske forme, namesto zdravih intelektualnih in idejnih prizadevanj, znanja in poguma, da se zagriže v kompleksno bistvo mnogih sodobnih pojavov in problemov, saj je od rešitve teh vprašanj odvisen nadaljnji razvoj družbe.“

Dolanc je tudi zaskrbljenostjo govoril „o silah, ki želijo nazaj“. Dejal je: „Pri tem ne smemo pozabiti, da v naši družbi žive, čeprav prikriti, nekatere sile, ki bi hotele zaobrtni naš družbeni razvoj v restavracijo bodisi stare razredne družbe, bodisi etatiistično-birokratskega sistema, zato je logično, da imajo

diti močan pritok inozemskih revolucionarjev, celo francoskega izvora. Poročila iz Tucumana dokazujejo, kljub veliki tajnosti v kateri se celotna ofenziva izvaja, da je tudi dokončno nastopila doba internacionalizacije prevratnega delovanja v latinski Ameriki. In to ne le v vidika revolucionarnih šol, kjer monopol izvaja Kuba, marveč tudi glede prevratnih oddelkov na terenu. Teško bo v bodoče še govoriti o „nacionalnih revolucijah“ v zvezi z gverilo.

Vsekakor je v bodoče pričakovati novih izbruhov gverile. Verjetno po novem načinu dvojne ofenzive. Katera država bo sedaj na vrsti je težko predvidevati. Zapišimo le, da se ne Brazil, ne Argentina ne bosta rešili iz te ofenzive. Kajti spomnimo se, kaj je že avgusta 1971 v Parizu zatreljal teoretič revolucionarje Regis Debray: „Začeli smo se bojevati tam, kjer so bile okoliščine najbolj ugodne da dospemo na oblast (nanašal se je na Čile in Perú — op. p.). A manjkata najtrša oreha, poslaščici, Brazil in Argentina. Za te države je oborožen boj neizogibna stvarnost. Ljudska vojna je, pod specifičnimi oblikami, norma in prihodnost na tem kontinentu.“

e. t.

Za slovensko oddajo Glasa Amerike

INTERVENCIJA NO ZA SLOVENIJO

V prejšnji številki našega tednika smo poročali o ukinitvi slovenske oddaje Glasa Amerike (Voice of America) od 1. februarja t. l. in o zadevni akciji slovenskega in jugoslovanskega komunističnega režima proti svobodi slovenstva. Poročali smo tudi o intervencijah, ki so bile izvršene v zaščito slovenske radijske oddaje Glasa Amerike, med njimi o stiku člana Narodnega odbora za Slovenijo v Clevelandu Jožeta Melaherja s senatorjem Frankom Laushtetom, ki je nato osebno interveniral pri najvišjih severnoameriških činiteljih v prid slovenski oddaji.

Kot nadaljnji dokument o tej akciji svobodnega slovenstva za zaščito slovenske radijske oddaje Glasa Amerike, ki sicer trenutno ni uspela, objavljamo na tem metu tudi vlogo, ki jo je po naročilu predsedstva Narodnega odbora za Slovenijo eden od njegovih tajnikov, dr. Ludvik Puš iz New Yorka, poslal ravnatelju Severnoameriške obveščevalne agencije (USIA) v Washington, Jamesu Keoghu, 23. januarja t. l. in ki se glasi:

Spoštovani g. Keogh!

Narodni odbor za Slovenijo, vrhovni predstavnik svobodnih Slovencev, se obrača na Vas s to prošnjo zaradi Vusa načrta, da bi ukinili oddaje Glasa Amerike v slovenskem jeziku za Jugoslavijo. Nujno Vas prosimo, da bi se premislili in dopustili, da Glas Amerike nadaljuje svoje oddaje v slovenski in to zaradi sledečih razlogov:

1) Slovenska narodna skupnost poseduje, kot svojo domovino, politično in vojaško najvažnejše in od sosedov najbolj ogroženo ozemlje v Evropi. Čeznje tečejo strateška pota iz Sredozemskega morja v samo osrčje Evrope in obratno (Ljubljanska vrata); tam se dotikajo stare kulture treh razsežnih etniških skupin (slovanske, tevtonske in romanske). Ni torej vseeno, ali je slo-

ali lahko najdejo, svoje zaveznike zunaj naših meja.“

„Psevdo-levičarji“

V jubilejnem letu ima komunistični režim polno nevedčnosti. Med te spada nedvomno zadeva skupine filozofskih „Praxis“. Pod tem imenom je v Zagrebu dvomesečno izhajala revija, kateri pa je Hrvaška republiška vlada že novembra lanskega leta odvzela vsako podporo, ker so bili izdajatelji, to je zagrebški filozofski profesorji in njihovi sodelavci nedisciplinirani in niso slepo sledili partijskemu vodstvu. Med sodelavce je spadala tudi skupina osmih profesorjev beograjske filozofske fakultete, katere je pred mesecem dni zadela kazen, ker so vztrajali na svoji ideološko politični liniji. Bili so odstavljene iz svojih službenih mest in smo v Svobodni Sloveniji o tem poročali. V komunistični terminologiji navajajo časopisi „da je bilo 8 predavateljev in sodelavcev iz izobraževalno-vzgojnega procesa na filozofski fakulteti beograjske univerze odstranjenih“. Gre tu za redna profesorja dr. Mihajla Markovića in dr. Ljubomira Tadića, izredne profesorje dr. Milana Živo-tića, dr. Zagorko Pesić-Golubović in dr. Svetozara Stojanovića, doc. dr. Dragoljuba Mićunovića in asistenta Kriva Indjića in Nebojša Popova.

V obrazložitvi odpustitvenega odloka je bilo poleg tistega, kar smo že poročali, še navedeno, „da je bila dejavnost te skupine predavateljev večkrat ostro grajana v zvezi komunistov vse od univerze do predsedstva ZKJ. Obenem so bili mnogi članki in knjige, ki so jih napisali omenjeni avtorji, sodno prepovedani“.

Navedena skupina predavateljev in sodelavcev, je rečeno dalje v obrazložitvi, „je s svojim delovanjem, tako teoretičnim delom, kot tudi pri opravljanju učno-pedagoških funkcij, opustila revolucionarni marksistični pogled na svet

venski narod trdno povezan z Zahodom (čigar del je), in posebej z ZDA s pomočjo Glasa Amerike, ali pa ni.

2) Upoštevanje tega je sedaj temeljno nujno, ker je predsednik Tito 83 let star in nihče ne more vedeti, kaj se utegne zgoditi po njegovem odhodu. Tesna povezava prizadevanj slovenske narodne skupine z ameriškim konceptom glede bodočega razvoja na tem prostoru, v neposrednem zaledju Trsta, se zdi bistveno važna za ohranitev miru. Redno oddajanje postaje Glasa Amerike zatorej ne sme biti ukinjeno prav v tej izredni povezanosti problemov.

3) Slovenski jezik je tako različen od srbo-hrvaškega, da radijskih oddaj v tem jeziku povprečen slovenski človek ne more razumeti; posledica tega bo, da ne bo več poslušal. Majhen, a zelo dragocen zaveznik ZDA bo prepričan samemu sebi, se zmedel in se odtujil, če bodo slovenske oddaje Glasa Amerike ukinjene, oddaje, ki jih ljudje na široko poslušajo.

So še drugi razlogi v prid nadaljevanja slovenskih oddaj Glasa Amerike, a zgornji trije se nam zdijo najvažnejši. Upamo, da se strinjate z nami in da boste v tem smislu tudi ravnali v dobro ameriških in slovenskih interesov.

Za Vaše razumevanje se vam lepo zahvaljujemo.

Z odličnim spoštovanjem

dr. Ludvik Puš,
tajnik NO za Slovenijo,
6403 Catalpa Ave, Ridgewood, N. Y.

Vlogo skoro identične vsebine je tajnik Narodnega odbora za Slovenijo v New Yorku, dr. Ludvik Puš, istega dne poslal tudi severnoameriški ministru dr. Henryju Kissingerju.

in je v odkritem idejnopolitičnem sporu z ZKJ.“

Odpustitvi beograjskih profesorjev je sledilo v Zagrebu razpravljanje o usodi devetih zagrebških profesorjev, kot izdajateljev revije „Praxis“. Na nedavni seji hrvaške komunistične partije so padle ostre besede na račun beograjskih, zlasti pa zagrebških profesorjev. Član predsedstva partije Račan je pozval k učinkoviti „ideološko politični akciji, da se zatre politično opozicionalno delovanje skupine profesorjev, ki se zbira okrog revije „Praxis“. Račan je poudaril, da ne gre za kake „abstraktne teorije“ ampak za „jasno začrtano opozicionalno platformo, ki osporava vodilno ideološko politično vlogo komunistične partije“.

Vseh devet zagrebških filozofov, izdajateljev revije, se ni ustrašilo partijskega vodstva. Nasprotno; poslali so spomenico srbski skupščini, ki je odstranila iz univerze beograjske profesorje, v kateri poudarjajo svojo solidarnost z odpuščenimi srbskimi tovariši, in trdijo, da je odpustitveni dekret v popolnem nasprotju „socialističnega samoupravljanja“ in protiušten. Zagrebški profesorji so se v navedeni spomenici postavili na stališče, da je „socialistični napredek družbe brez svobodnega spoprijema idej nemogoč“.

Zagrebški centralni komitej partije je spričo trdovratnosti izdajateljev revije napovedal neizprosno boj „psevdo-levičarjem“ kar naj bi bili ti filozofi po mnenju partije.

Iz teh pogledov je razvidno, da je „jubilejno leto“ za jugoslovanske komuniste težko leto. Poleg negotovosti glede bodočnosti Jugoslavije in njenega režima, kar jim gre zelo na živce, je tako prepleteno z notranjimi problemi in težavami, da jih ne bodo mogli prikriti s še tako bučnim; proslavam zmage komunistične revolucije. Dejansko bodo komunisti, četudi nehoče, slavili svoj — poraz.

M. S.

ZAHODNONEMŠKA KRŠČANSKA DEMOKRACIJA

POLITIČNA BODOČNOST

Sredi prihodnjega leta 1976 bodo v Zahodni Nemčiji predsednike političnih udarcev, ki so jih dobili zahodnonemški socialisti pod vodstvom bivšega predsednika Willy Brandta, čigar politični ime je za vedno zatoniло z neuspehi v njegovi tisk. Ostpolitik (Odprija na Vzhod) in z vohunsko afero, ki je segla prav v njegovo predsedniško pisarno, trenutno vlada Zahodni Nemčiji levičarska koalicijska vlada Helmuta Schmidta, ki bo že letos v šestih odločitelnih pokrajinskih volitvah števila težke trenutke svojega obstoja.

Za predsedniške volitve sredi prihodnjega leta pa socialisti, kakor danes kaže položaj, napovedujejo dokončen poraz in novo dobo vladanja zahodnonemške krščanske demokracije.

V zahodnonemški krščanski demokraciji, ki je imela, v blagor Zahodni Nemčiji in Zahodni Evropi nasploh, takoj po vojni velikana Adenauerja in še nekaj drugih strokovnjakov pa seveda tudi disciplinirano zahodnonemško prebivalstvo, se je že sedaj začel notranji boj za predsedniško kandidaturu leta 1976.

Trenutno ima zahodnonemška krščanska demokracija štiri osebnosti, ni pa še mogoče vedeti, kateri bo politična usoda podelila predsedniško kandidaturu. So to: sedanji predsednik zahodnonemške demokratske stranke dr. Helmut Kohl, ki je istoleland tinitude predsednik države Rheinland-Palatinat; dr. Gerhard Stoltenberg, drugi predsednik države Schleswig-Holstein; prof. Karl Carstens, vodja združene parlamentarne opozicije v Bundestagu ter vodja bavarske veje zahodnonemške krščanske demokracije Franz Josef Strauss. In prav Straussovo ime je trenutno najbolj pogosto na ustih zahodnih Nemcev.

Po znani aferi z zahodnonemško senzacionalistično revijo Spiegel leta 1962, ko mu je ta dokazala, da se je kot obrambni minister zmotil v presoji neke levičarske zarote proti režimu in je zato odstopil, so ga Nemci spet poklicali v vlado na položaj finančnega ministra, da je državo leta 1966 rešil gospodarskega poloma. S svojo avtoritarno gospodarsko politiko je vrnil nemški marki veljavo in zaupanje na mednarodnem in domačem trgu.

Po Brandtovi neuspeli Ostpolitik, ki jo je Strauss nenehno napadal, je Straussovo brezkompromisno stališče do Moskve in njegova brezkompromisna zahteva po združitvi obeh Nemčij začela znova dobivati pristaše med zahodnonemškimi volilci ter je na nedavnih volitvah na Bavarskem dobil 62 odstotkov glasov, največji odstotek, kar jih je dobila katera koli zahodnonemška stranka kdaj koli po vojni. No svojih volilnih nastopih po zahodnonemških severnih državah pa Strauss tudi izjave vedno držal uspeha.

Poleg notranjepolitičnih je Strauss dosegel doslej svoj največji zunanjepolitični uspeh, ko je bil nedavno sprejet v Pekingu pri Maočetungu s častmi, ki jih rdeči Kitajci dajejo samo državnim poglavarjem, katere smatrajo za odlo-

čilne. Mudil se je dva tedna v Pekingu ter imel dolg razgovor z Maočetungom, ki se doslej še ni sestel z nobenim zahodnonemškim državnikom.

Strauss je s svojim obiskom v Pekingu povzročil v Zahodni Nemčiji zmedeno pravno shizofrenijo med skrajnimi levičarji, zaprepaščenost med vladajočo levičarsko liberalno koalicijo, v Moskvi pa silovito sovražno reakcijo. V Kremlju Straussa imenujejo „zadnji Prus“ ter so bili zlasti razburjeni nad Čuenlajevu izjavo Straussu, da naj (za Čuenlajev), „sovjetsko mesto Kalinograd ne bo nikdar kaj drugega kakor je bilo — Königsberg, glavno mesto bivše Vzhodne Prusije do leta 1945.“ Kitajci so Straussu tudi zagotovili podporo v njegovem „boju za združitve Nemčije“ ter se sploh ravnali po svojem starem zunanjepolitičnem geslu: „Sovražnik mojega sovražnika je moj prijatelj.“ Peking je politiko pridobivanja prijateljev na zahodnih sovjetskih mejah povsem odkritno pokazal prav ob Straussovem obisku na Kitajskem. Dasi sta v Pekingu že bila pred njim tako bivši zun. minister Gerhard Schröder in dr. Helmut Kohl, Maočetung nenehno od njiju ni osebno sprejel. V tem pogledu se sedaj nahaja v neprijetnem položaju sedanji zahodnonemški predsednik Helmut Schmidt, ki bo v kratkem obiskal Peking. Svojemu veleposlaniku v Pekingu je že naročil, naj pove Kitajcem, da mu takšna počastitev opoziciji ni bila po godu.

Narajajoča brezposelnost v Zahodni Nemčiji, ki dosega že nad en milijon ljudi, delna gospodarska kriza in napačno izpeljana davčna reforma sedanje vlade, pa znova narajajoče zahteve po združitvi Nemčije, vse to daje zahodnonemškemu demokristjanom močne politične karte v roke, med njimi zlasti Straussu, za katerega opazovalci napovedujejo, da če že ne bo predsedniški, bo pa gotovo krščanskodemokratski podpredsedniški kandidat za splošne volitve v Zahodni Nemčiji sredi leta 1976.

V ZDA so razdvojeni glede Južnega Vietnama

AMERIŠKA LETALA SPET NAD SEVERNIM VIETNAMOM

Pred desetimi leti so ZDA začele bombardirati Severni Vietnam. Danes, kljub izgubi tisočev življenj, potrošnji stotin milijonov dolarjev in po dvomljivem premirju, ostaja severnoameriško javno mnenje še vedno močno deljeno o pravičnosti in nepravilnosti ameriškega posega v Vietnam.

Sedanji predsednik Ford je nedavno poslal kongresu zahtevo za odobritev novih 300 milijonov dolarjev južnovietnamski vladi, „da se bo mogla ustavljati ofenzivi Severnega Vietnama in Vietcong.“ Opazovalci ugotavljajo, da bo kongres odobril samo del zahtevane vsote.

Fordova vlada je sporočila kongresu, da je južnovietnamska vlada v resni nevarnosti pred komunističnim napadom, da je skoro tretjina južnovietnamske letalske sile neuporabne in da

Mednarodni teden

BRITANSKI LABURISTIČNI PREDSEDNIK WILSON se je mudil na obisku v Moskvi, kjer ga je na letališču sprejel Brežnev sam. Ta se je po dolgih tednih prvič prikazal v javnosti ter so objavili, da je imel „gripo“. Wilson in Brežnev sta govorila o pripravljaljoči se evropski varnostni konferenci, o Bližnjem Vzhodu in drugih mednarodnih problemih.

BRITANSKA KONSERVATIVNA STRANKA je izvolila za svojega novega vodjo 49-letno plavaloso gospo Margaret Thatcher, mater 21 let starih dvoječkov ter odločno desničarko. V Angliji jo imenujejo Barry Goldwater v britanski politiki. V zadnji Heathovi vladi je bila v letih 1970—74 minister za vzgojo. Thatcher je izjavila, da namerava utrditi stranko in ji znova pridobiti delavske glasove, ki jih je izgubila na zadnjih treh od štirih splošnih volitev.

AMERIŠKI ZUN. MINISTER KIS-SINGER se je spet mudil na Bližnjem vzhodu ter je obiskal Egipt, Sirijo, Izrael, Saudijsko Arabijo, nakar je odletel v Ženevo, kjer se je sestel z Gromikom. O svojih razgovorih ni dal izjav. Opazovalci ugotavljajo, da je od uspeha njegove sedanje poti po Bližnjem vzhodu odvisen mir na tem področju.

ZDA so se po zadnjih poročilih iz Washingtona odločile sklepati bilateralne pogodbe s petrolejskimi državami za dobavo nafte, da bi tako zrahljale enotnost OPEC-a, t. j. Organizacije petrolej izvažajočih držav. Med temi je Washingtonu najbolj naklonjena Saudijska Arabija, tudi glede ameriških zahtev po znižanju cene petrolej, ki se trenutno suče med 10 in 11 dolarjev za sod. Amerikanci menijo, da petrolej ne bi smel veljati več kakor 6 do 7 dolarjev za sod, če naj bi se države potrošnice obvezale za dolgoročne dobave.

SOLZENICIN je izdal novo knjigo „Teliček se je bodel s hrastom“ (ruski

južnovietnamski vojski primanjkuje municije.

Na nedavnem zaslišanju pred zadevnim kongresnim odborom je podpredsednik Rockefeller izjavil: „Če bodo komunisti dobili in bo milijon ljudi likvidiranih, bomo vedeli, kdo je bil odgovoren za to.“ Obrambni minister Schlesinger pa je ponovil Fordovo izjavo, da „imamo moralno dolžnost“ pomagati Južnemu Vietnamu. Obe izjavi so nekateri v kongresu smatrali za očividni pritisk Bele hiše, drugi pa so ju zeli resno in se zavzemajo za pomoč.

V ameriških vojaških krogih ugotavljajo, da so bili zaradi vedno manjše ameriške pomoči v zadnjih mesecih Južni Vietnamci prisiljeni opustiti ameriški način bojevanja s težkim topništvom in raketami, kar jim je prizadelo težke žrtve med vojaštvom. Poleg tega je

nekomunistično večino: „Za članstvo v zvezi komunistov smo jasno povedali tudi v novih kongresnih dokumentih, da ni združljivo z drugimi kot z marksističnim svetovnim nazorom. To pomeni, da verniki katere koli veroizpovedi ne morejo biti člani ZK. Živimo pa skupaj v isti skupnosti in se skupno, ne da bi se ločevali (? — op. ur.), bojujemo za razvoj naše samoupravne socialistične družbe. Tisti verniki in duhovniki, ki ne delujejo v tem okviru ali v imenu cerkve delujejo razdiralno, so klerikalci in takšni (klerikalni) dejavnosti smo se in se bomo vedno postavili po robu ne le v zvezi komunistov, tudi v SZDL...“

„Komunist“ po teh ponižanjih večine Slovencev v domovini na drugorzredne Slovence tkim. socialistične skupnosti govori o „sodelovanju oziroma skupnem delu za iste cilje tako komunistov kot vernih, napredno mislečih občanov“ in očita bežigraskemu partijskemu odboru, da „takšna prizadevanja, izkušnje in usmeritev lahko razvedrota.“ Ne more pa prepričati večine Slovencev, da bi partiji kar koli verjeli, dasi dialektično na koncu zapiše, da „članek v Dnevniku lahko vzbudi pri vernih ljudeh nezaupanje do zveze komunistov.“

Zatem pa loči Slovence v domovini v dve skupini: manjšinsko partijo in

El Occidente no cree

En un reciente artículo, publicado por "La Prensa" de Buenos Aires, Eudocio Ravines comenta así la aparición del segundo tomo de "El Archipiélago Gulag":

"Solshenitzyn aparece después del inmenso éxito de su libro "El Archipiélago Gulag", como el más grande escritor ruso de todos los tiempos. Sobrepassa en altura a Tolstói y a Dostoievski y ocupa el primer puesto como escritor político.

Aparece el segundo tomo que hace adquirir a la obra su carácter monumental. Ella tiene un carácter histórico, sociológico, económico, psicológico y hasta etnográfico y religioso. Es, sin duda, el estudio fundamental del sistema represivo comunista y por lo tanto del fenómeno político totalitario, inherente al comunismo. Pero, al mismo tiempo, se presenta como una obra de arte potente y original.

Solshenitzyn se vierte como virtuoso del lenguaje humano y persigue los movimientos más íntimos del alma en sus caídas y en sus elevaciones. Hace gala en cada página de su obra, de un maravilloso talento narrativo, al que añade una ironía desgarradora y discreta. Mediante el juego ágil y dramático de estas calidades, Solshenitzyn ha conseguido que una acusación, un proceso verbal terrorífico, se transforme en poema torrencial que — a pesar de las traiciones de toda traducción literaria — ya directamente al corazón del lector.

El propio Solshenitzyn se da cuenta de que su narración puede adolecer de pasajes increíbles. Es tal la cantidad y cantidad de crueldad, de sadismo, de repugnante desprecio por la vida humana, que el autor piensa que sus denuncias pueden no merecer fe. Y es entonces cuando escribe: "La Europa y el Occidente puede ser ome no lleguen a creer en todo esto... En tanto que no hayan caído en la situación rusa, no lo creerán tal vez".

Iz življenja in dogajanja v Argentini

Vojaška ofenziva na gverilce v Provincii Tucumán, ki se je začela v nedeljo 9. februarja, traja že deset dni in po obsegu presega vsako pričakovanje. Poleg oddelkov pehote, je bila sedaj v boj poklicana tudi žendarmija, v očitnem dokazu, da je vlada sklenila dokončno zatreti prevratna žarišča na severu države. Poleg tega pa so tudi v Córdoba ta teden odkrili in zatrli precej obširno gverilsko skupino.

V Tucumano je tudi že prišlo do ostrih spopadov med vojaškimi oddelki in prevratniki. V teh spopadih je bil ubit poročnik Héctor Cáceres, težje ranjena pa še en podporočnik in en desetar. Na drugi strani pa so bili ubiti trije ekstremisti. Ker se celotna akcija izvaja v največji tajnosti, je težko ugotoviti, koliko ekstremistov je bilo zajetih. Prav tako vojska ne da nobenega poro-

rek: Bodalsja Teljonok s Dubom, v kateri opisuje svoj boj s sovjetskimi režimom od leta 1961 do njegovega izгона iz ZSSR leta 1974. Knjigo, ki obsega 630 strani, vključno 150 strani dokumentov, je v ruščini izdala pariška založba YMCA, ki je izdala tudi Solzenicinovo „Otočje Gulag.“

ameriška obveščevalna služba ugotovila, da je Severni Vietnam prepeljal na ozemlje Vietcong v Južnem Vietnamu nadaljnjih 200 težkih topov, 800 lahkih topov in 400 tankov, poleg drugega vojaškega materiala. Svoje vojaštvo pa je imel v trenutku podpisa premirja na 230.000

Zaradi takega razvoja je bilo severnoameriško poveljstvo v Saigonu prisiljeno znova začeti polet s svojimi letali nad Severnim Vietnamom.

V ameriškem kongresu je eden najzagriznejših nasprotnikov pomoči Južnemu Vietnamu senator Edward Kennedy.

Ameriški odgovor Hrvatim

V reviji „Republika Hrvatska“ (števil. 100) je na str. 97 zanimiv članek z naslovom „Amerika in Hrvatska“.

Iz tega članka je razvidno, da so imeli zastopniki „Hrvatskega narodnega vijeća“ sestanek s političnim urednikom znanega dnevnika „The Cleveland Press“ Albertom E. Prudence. Ta je nato korektno popisal v omenjenem listu razgovor, ki ga je imel s hrvaškimi predstavniki, in je ob sklepu tega poročila dodal, da pa Državno tajništvo hladno gleda na hrvaške napore, kar je razvidno iz izjave, ki jo je predstavnik Državnega tajništva dal washingtonskemu zastopniku dnevnika „The Cleveland Press“ Robertu Carteru, ki se glasi: „Mi priznavamo neodvisnost, suverenost in celovitost Jugoslavije in imamo pristranske odnose s sedanjo vlado. Gotovo ne bomo podprli nobenega političnega gibanja, ki ogroža celovitost in edinstvo Jugoslavije.“ Predstavnik Državnega tajništva je še dodal, da Državno tajništvo ve, da obstajajo izven Jugoslavije separatistične skupine, ali da se tem ne daje priznanje.

V istem članku je na daljevanju navedeno stališče Državnega tajništva, ki je bilo pisмено sporočeno senatorju Richardu S. Schweikeru dne 1. ok-

čila o tem, koliko časa bo še ofenziva trajala.

Ozračje je bilo napeto ta teden tudi na političnem polju. Kot smo že omenili v naši zadnji številki, je bilo mnogo govoric o pogojih, ki da naj bi jih oborožene sile stavile vladi. Te govore je razkrinal in njih vsebino zanikal sam notranji minister dr. Rocamora, ki je ob priliki iste tiskovne konference tudi omenil skorajšnji sestanek med predsednikom države, gospo Peronovo, in radikalnim vodjem dr. Balbinom.

Tudi dr. Balbin je ob priliki svojega obiska v Bahía Blanca zanikal moč državnega udara, omenil pa je tudi, da take govore močno škodujejo ugledu vlade.

Javnost je tudi pretresel zadnje dni uboj narodnega poslanca za Santa Fe, ki izhaja iz sindikalne veje. Hipólito Acuña je bil od neznanec ubit v petek 14., ko se je vračal na svoj dom v mestu Santa Fe. Bil je poročnik in oče dveh otrok. Bil je večkrat sindikalni zastopnik, najprej pri zidarskem sindikatu, potem pa pri prehranbenem. Aktivno se je udeleževal tudi v vodstvu Okrajnih 62 gremijev (peronistični sindikati). Je nova žrtev iz vrst ortodoksnega peronističnega sindikalizma, ki je zadnje čase ena najbolj priljubljenih tarč za ekstremistične atentate.

Za konec omenimo še položaj v provinci Misiones. Izgleda da bodo volitve, sklicane za 13. aprila, datum ki je bil iz najvišjih vladnih krogov šestokrat potrjen, bile končno preložene na 17. april. Vzrok temu naj bi bila zakasnitev v tiskanju volilnega seznama. Ni pa neverjetno, da bi vplival na tako odločitev tudi položaj, v katerem se nahaja peronizem v Misiones. Kljub zamenjavi zveznega interventorja v Saigonu ni banjanu, ne morejo priti do edinstva. Izgleda, da bodo vse do volitev ostale jasno ločene tri skupine: dvoje ortodoksnih, in pa levičarska peronistična skupina, ki bo pa težko dobila potrditev volilnega sodišča.

Partijska dialektika ob zaplembi „Družine“

POLEMKA MED KOMUNISTI

V zvezi z zaplenbo slovenskega verskega tednika Družina, ki izhaja v Ljubljani, o čemer smo poročali v prejšnji številki našega lista, se je v partiji sami sedaj razvnela polemika, ali je partijski odbor občine Ljubljana-Bežigrad prav ravnal, ko je sklepal o preštevavanju „verskih aktivistov“, se pravi, vernikov, v Sloveniji.

Ni dvoma, da ima partija to akcijo namen izpeljati, da bo še bolj zatirala Slovence, ki ostajajo ali postajajo verni in to svojo vero tudi praktično izvršujejo. Ni pa vrhovom v partiji sedaj prav, da je bil bežigraski partijski odbor tako nepreviden in je ta načrt na tak način iznesel v javnost, ko je dopustil, da je ljubljanski Dnevnik v soboto, 11. januarja t. l. objavil sklepe njegove seje in še te pod udarnim naslovom: „Komunisti ostro zahtevajo“, da je stvar slehernega bralca zbodla v oči.

Zato je partijsko glasilo „Komunist“ kakor v nekakšno samoobrambo partije, dejansko pa v potrdilo pravilnosti sklepa bežigranskega partijskega

odbora, ukazalo ljubljanskemu „Delu“, da je 28. januarja v uokvirjenem članku objavilo njegov „Komentar ob zapisu Dnevnika“ pod naslovom „Ne ustvarjamo umetnih pregraj.“

V uvodu tega komentarja „Komunist“ povzema pisanje „Dnevnika“ in tako prikrajša njegov pomen, da poziv v naslovu leti na „Družino“, ker je odločno nastopila proti preštevavanju slovenskih vernikov in dokazala, da slovenska partija krši ustavo, ki je bila nedavno sprejeta v državi. Ne omeni pa niti z besedico, da bila „Družina“ zaplenjena.

Nato nadaljuje: „Res je, da ima zveza komunistov (partija — op. ur.) svojo kadrovsko politiko, ki je točno in jasno določena, vendar ta nikakor ni zasnovana na „mehanski“ obravnavi posameznikov in na njihovem enostranskem ocenjevanju“ (kaj pa je kartoteka komunistične tajne policije drugega, kakor mehansko enostransko ocenjevanje — op. ur.).

Zatem pa loči Slovence v domovini v dve skupini: manjšinsko partijo in

Podpis: Linwood Holton, pomožni tajnik za deželni Kongreson

Novice iz Slovenije

LJUBLJANA — Slikar, grafik, umetnostni zgodovinar in publicist ter pedagog Marijan Tršar se je po daljšem preselku spet lotil slikanja. V koncertnem ateljeju Društva slovenskih skladateljev je razstavil deset podob iz novejših dobe svojega slikanja. Kritički Mesesnel piše, da prav za prav njegove podobe niso prave slike. Tršar je s tremi barvami in dvema ali tremi temeljnimi skupki, abstraktno izbrano in hladno razumsko zreziral v konflikte, katerim botruje predvsem geometrija.

TOLMIN — Preparator Boris Koman iz Tolmina je eden desetih, ki se ukvarjajo z nagačevanjem živali v Sloveniji. V petih letih, odkar je končal preparatorsko šolo v Ljubljani — medtem so jo že ukinili — je nagačil na tisoče raznih živali. Preparator mora — po Komančevem mnenju — poznati nekoliko mesarski poklic, nekaj kemije in precej kiparstva. Prav zaradi tega zadnjega si teh deset slovenskih preparatorjev prizadeva, da jim priznajo ime „umetnik“. In zato nameravajo ustanoviti preparatorski klub, da se bodo lažje potegovali za ime.

LJUBLJANA — Simfonični koncert orkestra Slovenske Filharmonije je 19. januarja pripravil Uroša Bevorška „Rapsodični ples“, L. van Beethovna „Peti koncert za klavir in orkester v Es-duru, op. 73“ ter Bartokov „Koncert za orkester“. Dirigiral je Anton Kolar, kot solistka pa je v Beethovnovem koncertu nastopila najboljša slovenska pianistka Dubravka Tomšičeva, ki je podala izredno tehnično igro in bravurozno interpretacijo.

CELJE — Učiteljski zbor „Emil Adamič“ je za svojo 50-letnico pripravil zahteven program, s katerim se bo predstavil na koncertih v Sežani, Trstu, Gorici in Ljubljani. Zbor dirigira sedaj Branko Rajšter, ki je deseti vodja Učiteljskega zbora. Pevci prihajajo na vaje v Celje ob koncu tedna, za kar je treba kar precej zavzetosti in požrtvovalnosti.

LJUBLJANA — Ljubljanski Grad spet kliče na pomoč. Pravijo, da je že skrajni čas za temeljito prenovitev. Strokovnjaki zatrjujejo, da se mora Grad ob najhujšem potresu zrušiti in da bodo tedaj tone kamenja zgrmele na Magistraturo in staro Ljubljano. Večina Ljubljancev pa je seveda prepričana, da je kaj takega nemogoče. Odkar so leta 1963 izselili stanovalec Grad še hitreje propada, ker se sedaj nihče ne meni, če kje pušča strop; vlaga in dež imata prost vstop v sleherni prostor.

KOPER — Pri graditvi ankaranskega križišča so naleteli tri metre pod sedanjim križiščem na rimsko cesto iz prvih stoletij po Kristusu. Rimska cesta

je izredno dobro ohranjena, široka je sedem metrov in zgrajena iz več slojev: zgornji tlak tvori pesek z živim apnom. Del ceste bodo ohranili, ker leži v zelenici novega križišča, in ga pripravili za ogled.

LJUBLJANA — V Sloveniji bodo zamenjali dosedanje osebne izkaznice z novimi, kjer bo edina nova rubriko za krvno skupino. Druge spremembe v zvezi z osebno izkaznico so roki o veljavnosti in po novem bo treba zaprositi za novo izkaznico, če bo imetnik spremenil le hišno številko.

RIBNICA — Ribniška tovarna pohištva „Inles“ gradi ob stari tovarni novo zgradbo za izdelavo vrat. Za nov obrat bodo zaposlili 50 delavcev; razmišljajo pa, kako bi od projektirane letne produkcije 500.000 vrat kaj prodali v inozemstvo.

Umrli so od 20. do 27. januarja 1975

LJUBLJANA — Vera Adlešič r. Popovič; Polde Logonder, višji statistik; Karel Čepon, posestnik; Janez Leskovec, 76, up.; Jožefa Mihelčič r. Fortuna, 75; Anica Sabor r. Kiferle, up. učit.; Mihael Bahor, up. kroj. mojster; Josipina Černe, up. profesorica; Stane Mraz; Marija Stih r. Božiček; Pavla Čibej r. Robič; Janez Šteblaj, 71; Marija Zalaznik r. Accetto; Franc Zmuc; Vinko Klančar; Jože Kogale, up. miz. mojster; Marije Kernin r. Trdan; Franc Lah, up.; Marija Simončič; Jože Završnik, inž. up. Jug. železnice; Ana Mayer r. Smolč; Marija Draksler r. Sinkovec; Polde Tomšič, dipl. pravnik; Karolina Herman r. Pirč; Janja Zabukovec, gospodinja; Ivanka Suštar; Antonija Terpin, up. učit., 89; Julija Bezek r. Gosar, 97; Jože Mazgon, up.; Lili Požnel, mr. ph.; Jože Gros, up. strojevodja; Mira Peles; Ivanka Liberšar r. Skalar, up.; Erna Schott, up. učit.; Majda Škof r. Stritar; Stane Vrhovec; Stana Juvaneč, str. učit. v pok.; Elza Poljšak, up.; Karel Petrovič, 72; Danica Gartner; Amalija Hrovat r. Smrekar, 80; Angela Reje r. Škrinjnar; Janko Osojnik, up. pravni svetnik, 85; Stana Pečenko r. Germek.

RAZNI KRAJI — Dr. Ivan Hribernik, up. zdravnik, Nova Gorica; Marija Krančan r. Pesjak, 74, posestnica, Vitanje; Pavel Slanič, up., 86, borec za severno mejo, Prevalje; Anton Povšnar, posestnik, Kokre; Franc Dimnik, up. žel., 60, Ostrije; Janez Pretnar, up. miz. mojster, Poljšica; Marija Milavec, up., Cerknica; Frančiška Povše, 85, Polhov gradec; Katarina Bričič r. Jerina, 90, Kamnik; Karel Juteršek, 71, Dob; Tončka Perko, 81, Višnja gora; Katarina Novak r. Novak, Savlje; Marija Gorše r. Božič, Črni potok; Julka Papež, Hinja; Matevž Slapnik, up. rudar, Zupanje n. jive; Marija Černivc, 89, Vevče; Franc Miklavčič, zidar, škofja Loka; Olga Simčič r. Sfiligoj, 81, Šmartno v Goriških Brdih; Marija Stele, 86, Perovo; Janez Peterca, 78, up. zidar, Zadvor; Ana Groznik r. Virant, Rudnik; Nada Oražem r. Slovša, 77, Kočevje; Marija Žerjal, 85, Jesenice; Frančiška Presetnik r. Nemeč, Šmartno; Valentin Hafner, up., Radomlje; Matevž in Marija Ložar, prom. nesreča, Zaboršt pri Dolu; Zorka Petrovič r. Murko, Nomenj; Ivana Gaber r. Jamnik, 73, Sora; Stanko Komar, 65, geometer, Kebarid; Helena Friedl r. Zupanek, up. učiteljica, Vitanje.

Zaključek otroške počitniške kolonije

NA KINTI SLOGA

V soboto, 8. t. m., se je na kinti Sloga v Villa Udaondo pri Buenos Airesu zaključila enomesečna otroška počitniška kolonija, ki jo je letos že tretjič priredilo Vodstvo vaditeljskih tečajev pod okriljem Zedinjene Slovenije. Kolonijo je vodil, kakor prejšnja leta, prof. T. Vivot s sodelovanjem prof. Francija Sušnika, prof. Lučke Šušteršič ter 14 vaditeljev in njihovih pomočnikov. Udeleževalo se je kolonije 105 slovenskih osnovnošolskih otrok, prostor z bazenom in drugimi napravami pa je odstopila zadruga Sloga.

Otroci so na kolonijo dnevno prihajali s posebnimi avtobusi iz vseh slovenskih naselij Velikega Buenos Airesa, ki so jih po koncu vsakodnevne programa spet razvozili na njihove domove. Rekreativna dejavnost, šport raznih panog, slovensko pripovedništvo, folklorne plesi, vse je bilo povezano z duhovno in versko izobrazbo otrok, ki je prišla do višjega izraza v tedenskih sv. mašah, ki so jih darovali: dr. Alojzij Starc (dvakrat) in po enkrat gg. Matija Lamovšek in Jože Škerbec. Lepe pravljice in basni je mladim poslušalcem z njej prirojeno spretnostjo pripovedovala ga. Rejeva.

Novost letošnje kolonije je bila zdravniška skupina, ki so jo sestavljali zdravnik dr. Helena Pleško in Mihael Stariha, zobozdravnica Snežna Oster ter kinesiologinja Helena Homovc Zakrajškova. Deklice in fantiče so pregledali „od nog do glave“ in dali staršem koristna zdravstvena navodila za njihov mladi naraščaj.

V sklopu kolonije je Zedinjena Slovenija pripravila tudi slovensko radijsko uro 26. januarja ter je po radiju govoril poslušalcem o pomenu takih kolonij prof. Tine Vivot. V svojem izvajanju je med drugim opozoril na nujnost koristne izrabe prostega počitniškega časa, „ki ga v Argentini ni ravno malo: v velikih počitnicah tri mesece; če k temu prištejemo še zimsko počitnice, se v teku osnovnega šolanja nabereta cel dve leti. Kakšna odgovornost za starše in ostale vzgojitelje! Koliko prostega časa! Prostega časa bo vedno več.“

Svoje izvajanje je zaključil: „Počitnice so končno tudi zato, da kot kristjani bolj poslušamo glas narave, Kristusov glas in svoj notranji glas. Papež Pavel VI. pravi, da so ti glasovi med seboj povezani in se med seboj podpirajo.“

Vidimo torej, da je tudi v počitnicah potreben in družini red, sistematično delo in disciplina. Napačno pojmovana svoboda bo iz družinskih članov napravila sužnje pokvarjenega okolja ali vsaj lutke v rokah modernega sveta. Zato naj bi se v počitnicah vsi člani vsestransko okrepili, zblížali in naj jim vsa počitniška doživljaja povečajo veselje do življenja.“

Tako prof. Tine Vivot na radijski uri, kar je prevedel tudi v program celotne kolonije in na zaključku kolonije, ki je bil pripravljen za vso publiko, tudi dokazal, da ne ostaja pri besedah.

V lepem poletnem sobotnem popoldnevu se je na kinti Sloga zbrala mladina, ki je obiskovala kolonijo, skupaj s svojimi starši in prijatelji rekreacijskega udejstvovanja, ko je po zvočniku prof. Tine Vivot naznanil začetek zaključnega programa. V slavo je citiral največjega zdomskega pisatelja Karla Mauerja: „Vsi smo jo imeli, prešla je, pa se vendar vedno in vedno znova vrača. Pričenja se s palčki in škratelnji, zacvete v Indijo Koromandijo, v čudovita potovanja, v lepe pravljice — tako lep je svet otroških sanj, ki niti niso sanje, temveč le koj sama začarana resničnost, nezavedno hrepenenje po večni lepoti in večni sreči.“

Ob petju pesmi „Poslušaj, brat, to pesem radosti“, je mladina v skupinah, vsaka s svojo vaditeljico oz. vaditeljem poseda na travi v velikem polkrogu pred občinstvom, nakar je kot velik orkester z raznimi instrumenti, zaigrala nekaj melodij.

Sledil je glavni del programa: veselje mestece.

Dvanajst postaj, vsaka s svojo številko, je bilo pripravljenih za izvedbo dvanajst različnih vaj, ki jih je morala vsaka otroška skupina izvršiti, toda tokrat skupno s svojimi starši, ki so bili prijazno povabljeni v program in se tudi veselo odzvali vabilu. Vaje na vsaki postaji so vodili vaditeljice in vaditelji Urbančič Helena, Darinka Zorec, Pavel Fajdiga, Jožica Kopač, Marjan Grohar, Gregor Batagelj, prof. Lučka Šušteršič, Lučka Pavšer, Jože Novak, Peter Pavšer, Marija Novak, Emi Ur-

bančič, Lidija Čop, Snežna Batagelj, Mari Kurnik, Nadi Kopač, Narte Kincl, Igor Grohar in Mirjam Klemenc.

Zatem so vsi otroci s svojimi starši skupaj zaplesali pravkar naučeni folklorni ples v dvanajstih krogih.

Prof. Tine Vivot je nato občinstvo povabil na ogled razstave ročnih del, ki jih je mladina napravila na koloniji, nakar so deklice in fantiči spet posedli na travo v krog ter so zapeli, ob spremljavi instrumentov: Poj, poj, Trum, trum, Pastirica, Marko skače, Naša četica, Jaz pa pojdem, Hvala in Poslušaj, brat.

Predsednik Zedinjene Slovenije Božo Stariha je izrekel priznanje vodstvu kolonije in zadrugi Slogi, prvega za nesebično pripravljenost za delo iz ljubezni do našega naraščaja, druge za odstopitev prostora za kolonijo, čemur je sledila razdelitev znakov novim vaditeljem, ki so konec lanskega leta končali celoten vaditeljski tečaj: Lidiji Čop, Mariji Dolinšek, Anki Golob, Igorju Grohar, Kristini Jereb, Mimi Kočar, Bernardi Kopač, Jožetu Novak, Mariji Novak, Mari Kurnik, Daniju Pavšer, Mirti Rant, Slavku Rant, Daniju Sušnik (zaradi bolelosti v odsotnosti), Darinki Zorec in Lučki Zorko. Častni odlikovniki sta bili ge. Iva Vivot in Ema Blejec, za njuno vztrajno delo za našo mladež.

Spuščanje velikih balonov iz svilenega papirja, napoljenih s toplim zrakom, je dodalo svoje k izrednemu razpoloženju občinstva. Kakor v zahvalo za lep uspeh in za srečno izvedbo kolonije so nato vaditeljice in vaditelji s prof. Tinom Vivotom na čelu zapeli Donna nobis, zatem pa še z vsemi otroci pesem slovesa, nakar je prof. Tine Vivot končal program z zahvalno besedo v imenu vodstva vaditeljev tečajev vsem sodelujočim, otrokom, staršem, Zedinjeni Sloveniji in zadrugi Slogi in želel vsem spet svidenje na koloniji prihodnje leto.

P. F.

Vodja počitniške kolonije na kinti SLOGA, prof. Tine Vivot, daje navodila mladini, ob zaključku kolonije

Čile še vedno tarča

Skoro leto in pol je že minilo, odkar so čilske oborožene sile 11. septembra 1973 izvedle državni udar, in s tem preprečile vzpostavitev komunistične diktature v tej državi, pa ni ponehala svetovna kampanja, ki jo je sprožil mednarodni komunizem proti udaru, proti sedanji vladi in sploh proti vsemu kar v Čilu ne prestavlja podrtega Allendejevega režima.

V tej kampanji, kot je naravno, so izstopale komunistične države, pa tudi mnoge države zapadnega svobodnega sveta so porile komunistični trnek. In ne le filokomunistični tisk, ki se svobodno šopiri v teh državah, tudi razno časopisje, ki si nadevle naziv „liberalnosti“, kot mehiški „Excelsior“, je dalo na razpolago svoje strani, da so razni pobegli veljaki strmoglavljenega režima širili neresnice o čilski gospodarski in socialni stvarnosti, o vojaškem udaru in zlasti o številu mrtvih, ki je po poročilih teh ljudi dosegalo neverjetne obsege.

Skrivnost, ki ni skrivnost

V večini svobodnih držav, kjer se je ta kampanja širila, in med katerimi je gotovo prednjačila Švedska, so bili poleg lokalnih levičarskih organizacij gotovo najbolj aktivni bivši čilski diplomatski zastopniki. Ti so takoj po padcu Allendeja začeli sistematično kampanjo proti novi vladi, in to tako sin-

kronično, tako enako, kot da bi imeli „za vsak slučaj“ že vse pripravljeno. Na tem delu se je izkazovala zlasti skupina čilskih komunističnih diplomatov v Rimu.

Kjer pa je svobodno časopisje najbolj nasledlo komunističnim spletkam, je bilo v poročanju okoliščin Allendejeve smrti. Kot je znano so oborožene sile ponudile Allendeju letalo, s katerim bi se lahko z vso svojo družino umaknil v inozemstvo. Pa je odklonil in vztrajal na svojem položaju, upajoč na ljudsko vstajo, kot so mu obljubljali najbližji svetovalci. Ko je videl, da je vse izgubljeno, je vpričo svojih zdravnikov naredil samomor.

Kakor je svetovno časopisje najprej nasledlo verzijam, da so Allendeja ubili oddelki vojske, tako je potem, spričo dejstev in izjav lastnih Allendejevih sodelavcev, moralo poročati resnico. In to resnico je potrdila sama žena bivšega predsednika, Hortensia Bussi, ki je to večkrat izrazila v radijskih in časopisnih intervjujih. A sedaj je Allendejeva vdova znova spremenila svoje mnenje glede tega dogodka. Na svojih nenehnih potovanjih po raznih državah (kdo financira ta potovanja ni znano, a si lahko mislimo), stalno zatrjuje, da so njenega moža ubili člani sedanje vlade. In marsikateri nelevičarski časopis nasede temu govorjenju, in če si že ne upa pisati o „umoru“, dvomno piše o „Allendejevi skrivnostni smrti.“

Pač „skrivnost“, ki je že davno jasna vsakemu človeku, ki ga komunistična laž ni preslepila.

Gonja se nadaljuje

Proti komunističnem upanju se je vojaška vlada trdno zasedla v Čilu. Spričo tega dejstva je mednarodni komunizem pripravil novo taktiko, ki sledi po dveh poteh. Ena teh je nenehna mednarodna akcija katere cilj je rušenje prestiža sedanje čilske vlade.

Taka kampanja je prišla do viška spričo incidenta med vojaško vlado in švedskim poslanikom v Santiagu. Poslanik Edelstram je odkrito deloval za Allendeja še med njegovo vlado, saj so potom švedskega poslanštva prišli v Čile najbolj zloglasni kubanski zastopniki, strokovnjaki za gverilske akcije. Po vojaškem udaru je bilo švedsko poslanštvo varno zatočišče za vse mednarodne poklicne revolucionarje, najsi bodo kubanski strokovnjaki ali urugvajski tupamari. Po incidentu z vojaško vlado je bil poslanik Edelstram proglašen za „nezaželeno osebo“ s strani vojaške vlade. Po izgonu iz Čila in odstopu iz švedske diplomatske službe je ta bivši poslanik pokazal svojo pravo barvo, ko se je pridružil komititu Allendejeve vdove na njenih mednarodnih propagandnih potovanjih. Seveda je vsa levičarska kampanja medtem slonela na principu prikazati poslanika Edelstrama kot žrtve preganjanja čilske vojaške vlade.

Drug tak primer je bila protičilska

gonja v sklopu Svetovne Organizacije za Delo, ob priliki lanskega zasedanja v Ženevi. Tam je bila s strani komunističnih zastopnikov predložena resolucija obsodbe čilskega režima. Ta resolucija je uspela spričo slepote in strahopetnosti zahodnih držav, kajti izid glasovanja je bil 224 glasov za obsodbo Čila, 1 glas proti (čilska delegacija), kar 124 delegacij pa se je vzdržalo glasovanja. Vzdušje za tako glasovanje so dobro pripravili levičarski elementi.

Prav tako je spričo komunistične kampanje prav malo zalogo potovanje po raznih državah čilske sindikalne delegacije. To delegacijo je sestavljalo enajst visokih sindikalnih vodij, ki so bili izvoljeni na volitvah še za časa Allendejevega režima. Njih namen je bil dokazati sindikalnim organizacijam v raznih državah, da je bil gospodarski in zlasti socialni položaj ob koncu Allendejevega vladanja neznošen in zakaj čilski sindikalisti sedaj podpirajo vojaško vlado.

Še vedno tarča

Mednarodni komunizem se ne more udati ideji, da mu je Čile zadnji hip ušel iz rok. Zato naperja vse sile, da bi popravil svojo napako v čilskem slučaju. V to teži druga pot nove taktike, ki sovpadla z rušenjem čilskega prestiža: revolucionarna dejavnost v samem Čilu.

Čeprav se je vojaški vladi v krepkih posegih posrečilo izjaloviti večino komunističnih vojaških oddelkov, je delo-

vanje prevratnih organizacij še vedno velika skrb sedanjega režima. Mimo raznih filolevičarskih organizacij, ki so bile razpuščene (sem spada tudi izgon, ali premestitev raznih duhovnikov, ki so spadali v organizacijo „duhovniki za socializem“), varnostni oddelki ponovno odkrivajo prevratna gnezda in zlasti zaloge orožja. To orožje, največ kubanskega izvora, ali češkega ki je prišlo v Čile skozi Kubo, izhaja še iz časa Allendejeve vlade in je trdna priča o namelih, ki jih je komunizem imel v Čilu.

Pa še drug problem skrbi vlado: razne prevratne komunistične skupine so začele v Čilu, zlasti v Santiagu in Valparaisu, poleg uličnih napadov, izvajati tudi tatovstvo in razpečevanje mamil. S tem zasledujejo dvojni cilj: moralni propast, ki prija njihovi taktiki zasege oblasti, in pa zbiranje fondov v sami državi (poleg inozemske financije) za vzdrževanje prevratnega delovanja.

Vse to se dogaja obenem s poizkusom obnove političnega delovanja v sklopu Ljudskega zedinjenja (Unidad Popular), v katerem naj bi ponovno delovale vse levičarske politične skupine. Vsekakor je ukaz mednarodnega komunizma ponovno doseči oblast v Čilu. To pa je spričo danih dejstev praktično nemogoče. Sedanja vlada strogo nadzira in skuša v kalu zatreti vsak tak poizkus. Čilski narod pa je že enkrat okusil komunizem, in izkušnja je bila nad vse grenka, zaradi česar ni verjetno, da bi znova nasedel komunistični li-

v. z.

Po športnem svetu

BOJAN KRIZAJ — EVROPSKI MLADINSKI PRVAK V SLALOMU. Že konec lanske sezone je mladi Trličan pokazal, da je mojster vožnje med vrsticami. V tej sezoni pa se je prebil iz anonimnosti. Tuji komentatorji so ga hvalili, ko se je na raznih tekmovanjih med lani z neugodnimi visokimi startnimi številkami prebil med najboljše. V Mayerhofnu se je na mladinskem evropskem prvenstvu v alpskem smučanju spet izkazal. V slalomu je osvojil prvo mesto in s tem zlato medaljo. S tem je Sloveniji prinesel prvo kolajno — bodisi na evropskih, svetovnih ali olimpijskih tekmovanjih in to v članski in mladinski konkurenci. V veleslalomu pa je bil 17. V slalomu je na prvi progi s 55

vratici dosegel prvi čas s 37 sekundami, na drugi progi, prav tako s 55 vrsticami, pa je zasedel drugo mesto za Frommeltom (Liechtenstein). Zvezni trener Tone Vogrinec je pred tekmovanjem obljubil, da bo skočil v popolni smučski opremi v vodnjak, če bo kateri reprezentant osvojil kakšno medaljo. In po prihodu reprezentantov pred hotel je obljubo izpolnil.

NA TURNIRJU V HASTINGSU je slovenski mednarodni velemojster Albin Planinc v zadnjem kolu izgubil z zmagovalcem tega turnirja Vlastimilom Hortom (ČSSR) in padel s prvega mesta, ki ga je v predzadnjem kolu delil s Hortom, kar na šesto mesto.

PORAVNAJTE ZAOSTALO NAROČNINO!

XXVIII. REDNI LETNI OBČNI ZBOR DRUŠTVA ZEDINJENA SLOVENIJA

Upravni odbor društva „Zedinjena Slovenija“ sklicuje XXVIII. redni letni zbor društva za nedeljo 16. marca 1975 ob 9.30 v prostorih Slovenske hiše, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

DNEVNI RED:

1. Izvolitev dveh overovateljev zapisnika in preštevateljev glasov;
2. Čitanje in odobritev zapisnika zadnjega občnega zbora;
3. Poročilo upravnega sveta, nadzornega odbora ter sklepanje o njih;
4. Volitev novega odbora: upravni svet, nadzorni odbor, razsodišče;
5. Predlogi;
6. Slučajnosti.

Po členu 16 društvenih pravil bo občni zbor sklepčen ob vsaki udeležbi, eno uro pozneje kot sklican.

Z vsemi pravicami se morejo med seboj zastopati zakonci, starši in otroci. Pooblaščenec morejo imenovati tudi člani, ki bivajo izven Velikega Buenos Airesa, ali jih ovira bolezen ali službena zaposlitev. Pooblaščenec se morajo izkazati s pismenim pooblastilom.

Pred občnim zborom bo v cerkvi slovenske hiše sv. maša.

Preljubo veselje, kje si doma?

V NEDELJO, 16. MARCA

na SLOMŠKOVI TOMBOLI Ramos Mejía, Castelli 28

Prof. dr. JUAN JESUS BLASNIK

špecialist za ortopedijo in travmatologijo
sporoča NOVI NASLOV svojega konzultorija:

Marcelo T. de Alvear 1241, pta. baja
Capital Federal
Tel. 41-1413

Ordinira v torek in petek od 17 do 20.
Zahtevati določitev ure na privatni telefon 628-4188.

OBVESTILA

NEDELJA, 23. februarja 1975:

Na Pristavi — Tombola.

NEDELJA 9. marca 1975:

V Slovenskem domu v Carapachayu tombola.

V Hladnikovem domu ob 15 občni zbor društva Slovenska vas. Če ob napovedani uri ne bi bila prisotna nadpolovična večina članstva, se bo občni zbor vršil eno uro pozneje ob vsaki udeležbi.

NEDELJA, 16. marca 1975:

V Slovenski hiši ob 9.30 občni zbor društva „Zedinjena Slovenija“. Občni zbor bo sklepčen ob vsaki udeležbi eno uro pozneje kot je sklican.

V Slomškovem domu v Ramos Mejía tombola.

DRUŠTVENI OGLASNIK

Učiteljska seja bo zadnje sredo v februarju, to je 26., ob 20 v prostorih ZS. Vsi, ki poučujete, vabljeni!

Seja upravnega sveta ZS bo 28. februarja ob 20 v društvenih prostorih.

JAVNI NOTAR

FRANCISCO RAUL CASCANTE

Escritano Público

Cangallo 1642 Buenos Aires

Pta. baja, oric. z

T. E. 35-8827

SLOVENSKA PRISTAVA

MONTE 1581, CATELAR

TABLICE
SO ŽE V
PRODAJI
PO \$ 5.—

TOMBOLA

V NEDELJO, 23. FEBRUARJA 1975 OB 17

V primeru slabega vremena bo tombola v nedeljo, 2. marca

Prvi dobitnik: MODERNA SPALNICA

Drugi dobitnik: OKROGLA MIZA s 4 stoli

in potem še veliko tombol, činkvinov in kvatern

ki jo napravi priznana mizarstvo podjetje BIVEGRO

VABI ODBOR

VAŽNO! ZELO VAŽNO OBVESTILO!

Od 1. januarja 1975 so uradne ure v pisarni

KREDITNE ZADRUGE „S. L. O. G. A.“ z o. z.

Bm. Mitre 97 — Ramos Mejía — 658-6574

OB PONEDELJKIH, SREDAH IN PETKIH od 15 do 19

VAŽNO! ZELO VAŽNO! POVEJTE TO ŠE DRUGIM!

ZA SVETO LETO NUDI NAŠ DOM V SAN JUSTU

letalsko potovanje v Evropo

po zelo ugodni ceni

Informacije v pisarni Našega doma od ponedeljka do sobote od 16. do 20. ure, ob nedeljah in praznikih od 9. do 12. ure.

T. E. 651-1760

Ludvik Puš

(7)

NA DOLGO POT

„V kranjskem župnišču je spravljena. Nimava veliko s seboj. Jaz sem se podal na pot s samim nahrbtnikom in kolesom. Žena se je pripeljala z begunskim vlakom za menoj in ima ne več s seboj, kot dva srednje velika kovčka.“

„Gotovo ne toliko, da bi se kaj prida poznalo na našem vozu, saj vidiš, da je velik in visoko naložen. Tudi za Tvojo gospo je prostora, da bo prisedla. Ti praviš, da imaš kolo. Tudi jaz ga bom vzel, saj se lahko tudi kolesa na voz denejo, če bo tako kazalo.“

Tako je bila ta stvar urejena in dogovorili smo se, da greva midva z ženo prenočevati k Brodarjevi hčerki, poročeni v predmestju Kranja. Ima v stanovanju dovolj prostora, tako da naju povabi na večerjo in prenočevanje. Domenili smo se, da se bosta Brodarjeva naslednje dopoldne ustavila z vozom pri hčerki, tam bova z njeno družino vred prisedla in naložila svojo prtljago, kamor jo bo Brodarjev hlapec prepeljal iz kranjskega župnišča.

Vsa zadeva najinega bega čez Ljubelj se je rešila bolje, kot sem si upal pričakovati.

Naslednje jutro že bolj pozno se je mogočno prizibal Brodarjev 'begunski' voz s parom težkih konj in se pred stanovanjem ustavil. Kar jih je bilo na vozu, so prišli v nišo, da bi na radio poslušali že naprej napovedani zaključek vojne in prezdognje nemške kapitulacije. Poslušati tako dolgo pričako-

vano veselo vest, pred vrati pa videti 'begunski' voz, namenjen iz ljubega doma v tuji svet, je zgodlján doživljaj, ki ga pozna le, kdor ga je sam iskusil.

Ko človek sedaj po 30 letih pri opisu onih dogodkov omenja 'brezpogojna kapitulacija' Nemcev, mu silijo v pero pikre besede. Kar je od kapitulacije ostalo, je komunicacija vzhodne Nemčije in boljševiška neodoljiva zahteva, da morajo Nemci ostati državno-politično razdeljeni. Zapadni svet, zlasti Amerika, je iz brezpogojnih kapitulacij, nespornih začetnikov strahotne druge svetovne vojne z vsemi koncentracijskimi taborišči in plinskimi pečmi, naredila — zmagovalce. Zapadno Nemčijo so zasuli z Marshall-planom in ji pomagali na noge tako uspešno, da je po nekaj letih postala gospodarsko najmočnejša evropska država. Dovolili so, in celo pomagali, da si je brezpogojni kapitulacij organiziral in izvežbal lastno armado, ki naj bi pomagala preprečiti vdor komunizma v zapadno Evropo.

V isti sapi so mirno izročili komunističnim režimom cel pas svobodnih in suverenih narodov v prostoru srednje in vzhodne Evrope in se za 'drobiž', kot smo Slovenci, sploh niso brigali. Ko je Broz gazil pakt s Šubašičem, se sam polastil absolutne oblasti in v sto- in stotisočih meril svoje politične nasprotnike, še z mezincom niso mignili. Razmere, ki so nas pognale po svetu, zapadnega sveta niso zanimale. Ameriko je zanimalo

reševanje „brezpogojnega kapitulanta“ zaradi političnih in gospodarskih koristi. Če se pa mali narodi pod komunistično krvoločnostjo, kamor so jih demokratični zapadni zavezniki sami pahnili, potopijo v lastni krvi, jim ni bilo mar. Resnično težko se je premagati, da bi človek ne pisal jedke satire.

Ko smo v predmestju Kranja poslušali o brezpogojni predaji Nemčije, seveda nismo vedeli, kako se bo povojna usoda evropskega prostora razvijala. Samo nekje v podzavesti, ki človeka skoro nikoli ne vara, smo doživljali skrivno slutnjo, da bo v domovini tekla nedolžna kri v potokih. Zato pa tudi oznanilo o premirju in kapitulaciji Nemčije nismo poslušali v svojih domovih, ampak na poti v tujino. Slutnja nas ni varala.

Gospodar Ivan Brodar se je odločil po ravnom do Tržiča kolo obesiti zadaj na voz in sam vzeti vajeti v roke. Meni se je zdelo bolje poslužiti se kolesa: imel bom priliko prehitovati dolge kolone beguncev in njihovih vozil in pred začetkom ljubeljskega klanca v Tržiču počakati na brodarjevo 'barko', med tem pa bom tam od blizu gledal čudno procesijo.

Procesija brez bander

O ljubi Bog, to ni bila procesija z vihrajočimi banderami, ne pohod s pesmijo in veseljem v očeh in radostjo v srcih, bil je križev pot po krivem obsojenega in preganjenega ljudstva! Na kolesu počasi vozeč sem videl obraze, ki je iz njih gledalo gorje, usta tako zgovorna in navadno na vesel dovtip ukrojena, zaprta s sedmimi pečati; oči globoko udrtje od že prestanega napora, so razodevale neprikrit srd, strah in obup,

vse ob enem. Kam bežimo? Kaj bo z nami? Celokupna karavana od Ljubljane prek Kranja do Tržiča in čez strme klanca na Ljubelju je vendar na skrivaj gojila eno toplo upanje: da se kmalu spet vrnem nazaj domov, in eno trdno vero: Bog nas ne bo zapustil.

Pravijo, da kadar Bog naloži človeku težak križ, mu vendar ne naloži pretežkega. Ta resnica se mi je razodevala ves čas moje poti prek Ljubelja na Koroško. V pomladnem času je vreme v domovini: dostikrat deževno, hladno in zdravju nevarno. Kaj bi se bilo s temi množicami po cestah zgodilo, če bi bilo v tistih dneh zgodnjega maja vreme deževno, ceste blatne in razmočene, ljudje mokri, morda do kože premočeni, otroci po vozovih prehlajeni, borno imetje na vozčkih, dvokolnicah, nahrbtnikih in punkljih prežeto z mokro in bi vlaga uničevala še tisto borno hrano, ki so jo ljudje mogli vzeti s seboj?

Toda nebo se je ozrlo na valove nesrečnih ljudi z jasnim očesom in ga ni zaprlo vse dneve njihovega bega. Narava, odeta v bujno mlado zelenje in bogato cvetje se je kopala v prijetnem, toplem ozračju, bolj toplim kot po navadi v tem letnem času; noči se niso pogrezale v rezek hlad, kakor je v začetku maja običajno. Vse to je ljubi Bog, gledajoč mizerijo svojega ljudstva, usmiljeno prihranil, da križ ni bil pretežak, da ni bil neznošen.

Sredi prekrasnega popoldneva sem se znašel v Tržiču, tik na podnožju ljubeljskega klanca, ki se poženejo navkreber ob samem robu trga. Ustavil sem se, da počakam Brodarjev voz, ki se je počasi pomikal naprej med množico dru-

ESLOVENIA LIBRE

Editor responsable: Miloš Stare
Director: Tone Mizerit

Redacción y Administración:
Ramón Falcón 4158, Buenos Aires
T. F. 69-9503
Argentina

Uredniški odbor:

Miloš Stare, Pavel Fajdiga,
dr. Tine Debeljak, Slavimir Batagelj
in Tone Mizerit

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 5775
TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 3822
Registro Nacional de la Propiedad
Intelectual N° 2.233.341

Naročnina Svobodne Slovenije za l. 1975 za Argentino \$ 240.— (24.000), pri pošiljanju po pošti \$ 250.— (25.000); ZDA in Kanada pri pošiljanju z avionsko pošto 18 USA dol.; za Evropo 21 USA dol. Evropa, ZDA in Kanada za pošiljanje z navadno pošto 15 USA dol.
Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estados Unidos 425, Buenos Aires. T. E. 33-7213.

Knjižnica ZS se je zopet obogatila z novimi knjigami. Med drugimi A. Solženicin: Avgust štirinajsti; Jože Hudalet: Orel z razprtimi krili, pet knjig Jamesa Cooperja itd. Knjižnica je odprta vsak dan od 16—20, razen ob sobotah.